

Cartea îndrăgostirii

Traducere din engleză de
Laurentiu Dulman

1. Reacție instinctivă

E duminică după-amiază, ora trei, și ar trebui să-mi fac curat în cameră. Nu pentru că ar fi foarte murdară — nu e niciodată. Și nu pentru că mi-ar fi cerut-o părinții — n-ar face-o niciodată. Ci pentru că aşa spune calendarul meu — cu galben. Drumurile și sarcinile de „întreținere” sunt trecute cu galben, temele cu bleu, sportul (surfingul cu tata, alergatul pe Promenadă) cu violet, programările (detartrajul, tunsul la Stupul) cu roz-intens, iar ieșirile precum cina cu Ava la restaurantul Punga Tăticului sau petrecerea de aniversare a Nishei în Malibu sunt notate cu turcoaz — acestea din urmă intră la categoria „Prietenii/Distracție”. Mai sunt și altele, dar n-am de gând să vă plăcătisesc cu detaliile. Sunt o persoană care se bazează mult pe simțul vizual. Am moștenit asta de la mama. De asemenea, sunt foarte organizată. Pe asta sigur n-am moștenit-o din familie.

Dar, deși e ora trei și ar trebui să-mi fac curat în cameră, stau întinsă pe burta pe podeaua din living, uitându-mă la Napoleon, care mă fixea cu ochi provocatori de sub canapeaua de culoarea grâului, cu niște chiloți de-a mei în dinți.

— Să n-o faci, Napoleon, îl previn eu.
Respect penă Napoleon îmi răspunde cu un mărâit.

Deunăzi, Ava mi-a spus că nu s-a simțit ofensată când Napoleon a mărâit la ea, pentru că n-a fost decât o reacție instinctivă. „Uneori, mi-a explicat ea, corpul are reacții pe care nu le putem controla și care ne arată cum ne simțim cu adevărat. De exemplu, Nisha se face roșie ca sfecă ori de câte ori Ray Woods îi adresează fie și o jumătate de frază. Tu transpiri mereu la subsuori în timpul examenelor, iar eu vomit de fiecare dată înainte să urc în avion.“

„Nu transpir la subsuori în timpul examenelor“, am protestat eu, dar Ava s-a mulțumit să zâmbească. Genul ăsta de explicații e tipic pentru Ava. Îi place să se gândească nu atât la ce se întâmplă, cât la de ce se întâmplă. Se pricepe să vadă latura ascunsă a lucrurilor. Pentru mine, nu e atât de complicat. Lucrurile pur și simplu se întâmplă sau nu. Le faci să se întâmple sau nu. Iar reacțiile instinctive care te iau prin surprindere — transpirația, roșitul sau mărâitul — mi se par foarte neplăcute.

Cu multă grijă, întind o mână spre grota de sub canapea a lui Napoleon, iar mărâitul se înțețește. Îmi retrag mâna, dând ochii peste cap, și îmi place să cred că îmi înțelege grimasa.

Napoleon e câinele tatei și dușmanul meu de moarte. Nu că aş avea ceva cu cainii. Îmi plac, de exemplu, retriverii aurii care stau lângă foc în reclamele la supă, fără să facă nimic altceva decât să dea din coadă. Sau buldogii cu ochelari de soare care se dau cu skateboardul, cu limba fluturând în vînt. Dar Napoleon e diferit. Tata l-a găsit pe Napoleon într-un gang, lângă un şobolan mort, când avea doar câteva luni. „Bietul de tine, a spus el. Să trăiești

în condițiile astăzi.“ Dar eu știu adevărul. Știu că Napoleon a provocat șobolanul la o luptă pe viață și pe moarte și, în cele din urmă, a câștigat duelul.

Ușa din spate a bucătăriei se deschide și își face apariția mama, uitându-se în iPad în timp ce merge, cu părul blond și drept, tuns bob, legănându-i-se în ritmul pașilor. E urmată de Jae, noul ei stagiar în design. Sau cel puțin presupun că e Jae. Nu-i pot vedea fața, pentru că are în brațe un teanc uriaș de rulouri de foaie velină — probabil planurile unei noi case elegante proiectate de mama în California de Sud. Mama e specializată în reamenajarea vilelor vechi. E renumită pentru simplificările aduse caselor, care le conferă un aer modern și, în același timp, le păstrează personalitatea. Cu podelele ei de stejar și grinziile ei groase, echilibrate de peretii albi și de mobila de la jumătatea secolului trecut, casa noastră e una dintre cele mai bune reclame pe care și le poate face mama. Una dintre pernele exotice, de proveniență indiană, care ne decorează casa e acum pe podea, sub coatele mele.

— Ce faci acolo? mă întrebă mama, fără să-și ia privirea din iPad în timp ce își pune geanta jos și îi face semn lui Jae să așeze planurile pe blat, după care scoate două sticle de apă minerală din frigider și îi întinde una stagiarului.

— Napoleon mi-a luat chiloții, îi explic eu.

— Un mic pervers, răspunde ea.

Jae se mulțumește să zâmbească politicos:

— Bună, Annabelle.

— Bună, Jae, spun eu și oftez.

Îmi vine s-o întreb pe mama dacă ar putea să nu mai spună că Napoleon e un pervers de față cu stagiarul ei, cu care n-am schimbat niciodată mai mult de patru cuvinte

odată, însă știu că n-ar avea niciun rost. Mama nu se sinchisește de formalități.

— Și cum plănuiești să-i iei înapoi? mă întrebă ea, punându-și în sfârșit iPadul jos și îndreptându-și privirea spre mine.

— O să-l omor, răspund eu hotărât, iar ea pufnește.

Mă uit din nou la Napoleon. Nu s-a mișcat un milimetru.

— Ești un monstru, îi șoptesc eu.

— O să mă prefac că nu te-am auzit, comentează tata, intrând în bucătărie, cu părul cărunt ciufuit ca de obicei, de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat, și cu blugii suflecați deasupra gleznelor.

Nimeni nu-l audе vreodată venind pentru că umblă mereu desculț. „De-aia e plăcut să lucrezi de acasă”, comentează el ori de câte ori îi atragi atenția asupra acestui detaliu. E o doză de ironie în răspunsul lui, dacă îi cunoști situația profesională. Ironia e că tata n-a mai „lucrat” de ani de zile. La sfârșitul anilor nouăzeci era scenarist și a reușit să vândă un serial de comedie unei mari televiziuni, dar după episodul final din 2006 n-a mai călcat prin niciun birou. Își petrece cele mai multe dimineți făcând surfing, de care s-a apucat după retragerea din lumea televiziunii, sau citind, îndeletnicire pe care a avut-o dintotdeauna. În spatele casei noastre este o casă de oaspeți mai mică, pe care tata a botezat-o „bârlogul” lui, unde stă și citește, vede filme și se mai întâlnește cu câte cineva. În ultima vreme, și-a petrecut acolo mai mult timp decât de obicei, iar uneori îl văd ieșind la plimbare dis-de-dimineață. Probabil lucrează la un nou scenariu.

— Ieșim la o plimbare cu mașina? întreabă el, și observ cât de șifonat îi este tricoul. Mergem la plaja Topanga State, poate luăm cina mai devreme și ne uităm la apus. Ce zici, tu?

Tu-ul se referă mereu la mine. Știu că poate părea ciudat — ai zice că propriul meu tată nu-și poate aminti cum mă cheamă —, dar mie nu mi se pare deloc aşa. Ceva din felul în care îl rostește mă face să mă simt ca și când aş fi singurul *tu* care există pe lume. Iar asta îmi place.

— Am planuri, îi răspund eu. Ȑsta e tricoul pe care l-am purtat și ieri?

— O, iartă-mă! exclamă tata, ignorându-mi întrebarea. Ce ai în program?

Îmi adun forțele și îmi spun că, dacă vorbesc foarte repede, poate că n-o să râdă de mine și o să încheiem odată conversația asta.

— Păi, trebuie să-mi fac curat în cameră, apoi ies să alerg un pic și...

Tata îi aruncă o privire mamei, ca și când ar vrea să spună: *Cum de-am creat aşa ceva?*

— N-ar fi bine să faci o mică schimbare? mă întreabă el. Să-ți dovedești că n-o să se sfârsească lumea dacă nu faci curat în după-amiaza asta?

Mă încrunt, meditând la sugestia lui.

— Ce faci pe podea? se miră Sam, fratele meu, dând buzna în bucătărie, după care înhață un măr și mușcă o gură uriașă din el. Iar ți-a furat Napoleon șosetele? reușește el să articuleze cu gura plină.

— Chiloții, îi explică mama.

— Ai chef de o plimbare cu mașina? îl întreabă tata pe Sam. Stăm până târziu. Vine toată familia.

— *Eu nu sunt disponibilă*, spun eu tare.

Respect pentru autori și traducători
De ce le e atât de greu să înțeleagă că, deși ei preferă să nu aibă o structură generală în viață, eu nu vreau să trăiesc aşa?

— Aha, comentează Sam, dând ochii peste cap. Poate că între curătenie și alergare găsești timp să-ți scoți bățul uriaș din...

— Sam, îl previne tata, deși se vede că i se pare amuzant.

Sunt pe punctul de a-mi pierde cumpătul, însă Napoleon se hotărăște brusc să ia la fugă, corpul lui lățos țâșnind de sub canapea și ieșind pe ușa de la bucătărie, pe care Sam a lăsat-o larg deschisă.

— Prinde-l! strig eu, dar nimeni nu se preface să ar vrea să se miște.

Mă iau imediat după Napoleon, dar când ajung în grădină, deja s-a făcut nevăzut. Chiar când îngenunchez să mă uit sub o tufă de hortensii, chemându-l cu o blândețe nesinceră în glas, aud pe cineva în spațele meu.

— Pe ăstia îi cauți? întrebă o voce în care se simte o undă de ironie.

Mă crispez toată, dându-mi seama cine e, apoi mă întorc încet și îl văd pe Elliot Apfel în mijlocul peluzei noastre, cu un tricou subțire ca hârtia atârnându-i pe umerii musculoși, cu o expresie indescifrabilă pe fața lui ușor pistriuată și cu chiloții mei din fericire curați legă-nându-i-se între degetul mare și arătătorul mâinii drepte. În mâna stângă, zvârcolindu-se ca un porcușor mutant, îl ține pe Napoleon.

— Da, bâigui eu, simțind cum mă înroșesc, și îi smulg chiloții din mâină, enervându-mă și mai tare când îmi aduc aminte de ce mi-a zis Ava.

Apoi îmi spun că, dacă există pe planeta asta un om care mi-aș dori să nu stea niciodată — literalmente — pe peluza din fața casei noastre cu chiloții mei în mână, acela este Elliot. N-o să mă lase niciodată să uit episodul acesta stânjenitor.

— Roz-aprins? îl aud spunând în spatele meu când mă întorc spre ușa de la bucătărie.

— Chiar trebuie să comentezi? îi strig eu fără să mă opresc.

— Chiar te aşteptai să n-o fac?

Elliot e prietenul cel mai bun al fratelui meu. Era și prietenul meu când eram cu toții mai mici. Suntem de aceeași vîrstă. Mamele noastre au fost colege la facultatea de arte o vreme, după care drumurile li s-au despărțit: mama lui a ales fotografia, iar a mea, arhitectura. Dar apoi Elliot a ajuns la pubertate și a început să se poarte ciudat și, sinceră să fiu, grosolan. Apoi și-a făcut o iubită, și încă una... și încă una. A avut mai multe iubite decât culorile cu care îmi fac eu însemnări în calendar, ceea ce întotdeauna mi s-a părut uluitor, având în vedere că nu cred ca Elliot să fi auzit vreodată de şampon.

Acum e cu Clara, și a stat cu ea mai mult decât cu oricare de până acum. Clara e solista formației *Privește-mă*, *Privește-mă*, pe care Elliot și Sam au înființat-o împreună. Sam susține că formația asta e motivul pentru care și-a amânat înscrierea la facultate, dar eu sunt aproape sură la sută sigură că adevăratul motiv e surfingul. Mă întreb dacă și ai mei știu adevărul. Mă întreb dacă, la fel ca mine, știu și ei că e puțin probabil ca Sam să meargă vreodată la facultate.

Când mă întorc în bucătărie, îmi găsesc familia tot acolo, stând la taclale mai degrabă ca niște colegi de cameră decât ca niște oameni care împărtășesc gene.

— Elliot! spune tata cu entuziasm, arătând cu degetul spre el. Sunt sigur că *tu* vrei să te plimbi cu mașina.

— Chiar nu putem, tată, intervine Sam. Avem repetiție. Am uitat complet.

Se întoarce spre Elliot.

— Scuze.

Elliot își bagă mâinile în buzunare.

— De fapt, trebuie să amânăm repetițiile o vreme... Clara tocmai a părăsit formația în după-amiaza asta, îi explică el lui Sam, țuguindu-și buzele.

Ca s-o cunoști pe Clara Bernard trebuie să-i urmărești contul de Instagram. Tot ce știi despre ea de acolo am aflat. Pentru că de obicei postează selfie-uri sau poze în care stă cu buzele lipite de față lui Elliot, e greu să-i surprinzi adevărată esență. Dar contul ei de Instagram e foarte îngrijit. O mulțime de fotografii bine făcute care o înfățișează pe plajă, în ipostază de californiană tipică, sau scriind melancolică versuri într-o agendă, sau sprijinită de una dintre mașinile de epocă din atelierul auto al domnului Elliot, cu părul castaniu-închis revărsându-i-se de sub o pălărie cu boruri largi. Dragostea ei pentru Instagram nu e depășită decât de dragostea pentru Elliot. Cel puțin asta am crezut dintotdeauna.

— A plecat din formație? întreabă Sam cu ochii mari.

Elliot ridică din umeri:

— Se pare că jumătatea ei feminină a făcut laringită și, susținută de jumătatea masculină, i-a cerut să ia o pauză.

— În fine, o să se întoarcă, spune Sam, puțin cam agitat, trecându-și o mână prin părul des.

Sam are părul tatei, șaten-închis și înclinat către rebeliune în toate direcțiile, iar eu l-am moștenit pe al

mamei. Atât de blond, încât depășește până și blondul californian — amintește mai curând de prințesa zăpezilor.

— Adică, suntem cu toții în povestea asta, continuă Sam pe un ton din ce în ce mai ridicat, în aşteptarea unui răspuns din partea lui Elliot. Asta e planul. și Clara e cu *tine*, face el semn cu mâna spre Elliot, articulând ultimul cuvânt ca pe un scheunat. Nu te-ar părăsi niciodată.

O fractiune de secundă, expresia indescifrabilă a lui Elliot se întunecă. Apoi înghite în sec și spune:

— Ne-am despărțit.

Nimeni nu pare să știe ce să zică. Toată lumea se uită la Elliot, care tot dă din cap, ca și când ar vrea să răspundă la întrebările noastre neroste: *Da, e adevărat*. Deși nu-l suport, deși mi-a vărsat un pahar cu apă pe laptop în timp ce se dădea cu skateboardul la noi în casă acum o lună și deși joia trecută m-a strigat folosind o poreclă stânjenitoare în fața căpitanului echipei de polo, trebuie să recunosc că îmi pare puțin rău pentru el. E drept că nu-și spală niciodată tricourile, iar Clara are profunzimea intelectuală a unui bazin pentru copii, dar relația lor părea să meargă. Plus că sunt un cuplu enervant de frumos. Au fost. Perfect compus.

Elliot oftează, iar eu cobor privirea și îmi dau seama că încă am chiloții în mâna.